

Tato disertační práce je příspěvkem ke studiu frankofonních literatur v českém univerzitním prostředí. Zabývá se švýcarskou francouzsky psanou literaturou, která je ve Švýcarsku označována jako románská, a především podílem nakladatelů na formování této literatury ve druhé polovině 20. století, tedy od druhé světové války do počátku 80. let. V úvodu je vysvětlen pojem románská literatura v souvislosti se vznikem a vývojem dalších frankofonních literatur a jejich určitých emancipačních snah ve 20. století. Odpověď na otázku, v čem spočívá identita románské literatury, a jak tuto literaturu definovat, nachází disertační práce v procesu institucionalizace románské literatury, ve které je ústřední institucí nakladatel. Ostatní literární instituce, které jsou chápány ve smyslu sociologickém, tedy jako společenské struktury a vazby disponující relativní autoritou v daném prostoru a čase: románské literární revue, literární kritika a historie, univerzity, literární ceny a další, jsou tu kladeny do vztahu s koncepcí románské literatury a do vztahu s institucí nakladatele. Jsou zde zohledněny i podstatné okamžiky ve vývoji literárních institucí v první polovině 20. století.

Disertační práce dochází k závěru, že nakladatelé krásné literatury sehráli jednu z nejvýznamnějších rolí v utváření románského literárního světa a završení procesu institucionalizace coby projevu dostředivých tendencí románské literatury vůči literatuře francouzské. Nakladatelé vybudovali románskou nakladatelskou strukturu relativně nezávislou na francouzské recepci, výrazným způsobem zapojili do literárního života publikum, univerzitní prostředí, literární kritiky a spisovatele, jejichž tvorbu v mnoha případech stimulovali. Vytvářeli kreativní prostor pro tvorbu prostřednictvím revuí, které vydávali či pomáhali zakládat, podporovali generační obnovu zakládáním románských literárních cen pro nové talenty.